

sygn. akt. IV K 333/15

1 Ds. 219/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5. sierpnia 2015r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w IV Wydziale Karnym

przewodniczący – SSR Bartosz Bytniewski-Judasz

protokolant – Magda Charkot

przy udziale prokuratora Anny Bartos

po rozpoznaniu dnia 05.08.2015r. sprawy

B. S. (1)

c. F. i Z.

ur. (...) w S.

oskarżonej o to, że: w dniu 26. listopada 2014r. w S. na Dworcu PKP S. Główny dokonała przywłaszczenia znalezionej mienia w postaci torebki damskiej z zawartością dowodu osobistego, legitymacji ZUS, portfela, dwóch zdjęć, okularów, pieniędzy o łącznej wartości 770zł czym działała na szkodę H. W., tj. o czyn z art. 284 § 3 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. Oskarżoną B. S. uznaje za winną zarzucanego jej czynu i za to, na podstawie art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., stosując brzmienie kodeksu karnego obowiązujące w dniu popełnienia rozpoznawanego czynu, wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającego na obowiązku wykonywania nieodpłatnej i kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie.

II. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłacenie H. W. kwoty 770 (siedemset siedemdziesiąt) złotych.

III. Na podstawie art. 626 § 1 i 627 k.p.k. oraz art. 16 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 30zł.

IV K 333/15

UZASADNIENIE

W dniu 26.11.2014r. oskarżona B. S. (1) sprzątała wagon pasażerki stojący na Dworcu PKP S.-Główny. Znalazła tam pozostawioną przez pasażerkę torebkę z zawartością dowodu osobistego, legitymacji ZUS, portfela z gotówką, dwóch zdjęć, okularów. Przedmioty te miały łączną wartość 770zł. Oskarżona schowała je do worka, w którym zbierała śmieci. Po opuszczeniu dworca pokrzywdzona zorientowała się, że pozostawiła torebkę. Wróciła do pociągu. Widziała oskarżoną sprzątającą wagon. Ta nie chciała jej wpuścić do wagonu i zapewniała, że żadnej torebki nie znalazła. Następnie, wbrew spoczywającemu na niej obowiązkowi, oskarżona nie przekazała ich pracodawcy ani innym osobom upoważnionym do odbierania rzeczy znalezionych.

Dowód: protokoły i dokumenty z kart 5, 8-24, 27, 41-44; częściowo wyjaśnienia oskarżonej

Oskarżona nie przyznała się do zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że znaleziona torebkę schowała do worka, nie zaglądając do niej, po czym worek ten wystawiła koło pojemnika na śmieci. Wniosła o wydanie wyroku bez przeprowadzania rozprawy.

Oskarżona jest osobą nie karaną. Ma 53 lata. Jest zdrowa psychicznie. Ma wykształcenie zawodowe. Sprząta pociągi. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Zarabia ok. 1.300zł miesięcznie i otrzymuje zasiłek po zmarłym mężu w kwocie ok. 750zł miesięcznie. Nie ma majątku o istotnej wartości.

Dowód: oświadczenia i wyjaśnienia oskarżonej k. 33-34, 36, 47-48; dane o karalności k. 45; dane osobo poznawcze k. 35

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, sąd zważył, co następuje. Zeznania pokrzywdzonej, protokoły i dokumenty z kart 8-24, 27, 41-44 stanowią spójny i obiektywny zespół dowodów niesprzecznych z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Pokrzywdzona nie ma żadnego powodu, by zeznawać nieprawdę. Sąd nie miał powodów, by dowodom tym odmawiać wiarygodności choć w części.

W tej sytuacji wyjaśnienia oskarżonej są częściowo tylko wiarygodne. W szczególności nie jest wiarygodne to, że oskarżona nie przywłaszczyła sobie pozostawionej torebki. Gdyby nie taki był jej zamiar, nie negowałaby posiadania torebki, gdy zgłosiła się po nią pokrzywdzona. Jednocześnie całkowicie nieracjonalne jest to, że oskarżona nie zaglądając do torebki (a oczywistym było, że znajdują się w niej jakieś przedmioty) porzuciła ją.

Oskarżona to osoba dorosła, poczytalna, należycie rozeznana w otaczającej ją rzeczywistości. Naruszone przez nią normy są elementarne i oczywiste jest dla dorosłego człowieka, że poddane są ochronie prawnej, w tym także prawa karnego. Oskarżona, dokonując zamachu na cudze mienie, wiedziała, że popełnia przestępstwo. Działając w sposób opisany przez sąd, chciała je popełnić. Uczyniła bowiem wszystko, by ono zaistniało. Zatem wina umyślna jest niewątpliwa natomiast stopień zawinienia, przy uwzględnieniu nagannej motywacji majątkowej oraz uznać należy za dość wysoki, zwłaszcza, że oskarżona zdawała sobie sprawę, że jej występki będzie skutkowało utratą typowej zawartości damskiej torebki, którą są oprócz portfela z pieniędzmi w szczególności ważne dokumenty.

Stopień szkodliwości społecznej rozpatrywanego czynu nie jest znaczny, aczkolwiek zdecydowanie wyższy niż znikomy. Czyn ten naruszył trzy przepisy ustawy karnej. Pokrzywdzona utraciła ważne dokumenty, pieniądze o odczuwalnej dla niej kwocie, potrzebne jej z uwagi na schorzenie wzroku okulary. Oskarżona działała z niskiej materialnej motywacji, jednocześnie nie musząc odwoływać się do takiego sposobu zdobywania pieniędzy, dysponując dwoma źródłami dochodów.

Zachowanie oskarżonej wypełnia ustawowe znamiona czynu z art. Art. 284 § 3 k.k., gdyż oskarżona przywłaszczyła mienia znalezione, art. 275 § 1 k.k., gdyż jednym z przywłaszczonych przedmiotów był dokument tożsamości (dowód osobisty) oraz art. 276 k.k., gdyż oskarżona usunęła z miejsca jego przebywania inny dokument pokrzywdzonej, tj. legitymację ZUS.

Orzekając co do sankcji, sąd kierował się dyrektywami art. 53 §§ 1 i 2 k.k. w zw. z art. 56 k.k. w jego brzmieniu obowiązującym w dacie czynu. Nakazują one, aby sąd wymierzał karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień szkodliwości społecznej czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do osoby skazywanej a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd ma w szczególności uwzględniać motywację i sposób zachowania sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych skutków przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, w zwłaszcza staranie o naprawienie szkody i zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie pokrzywdzonego. Obciążająco wpływały w tym zakresie niska motywacja kierująca oskarżoną, dość wysokie ustawowe granice zagrożenia, stopień winy i szkodliwości społecznej. Zarazem oskarżona nie uczyniła niczego, co mogłoby zostać uznane za staranie o naprawienie szkody i zadośćuczynienie

w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. pokrzywdzona nie przyczyniła się do zaistnienia czynu. Okolicznościami łagodzącymi była w szczególności niekaralność oskarżonej.

Zgodnie z wnioskiem uprawnionej osoby, należało orzec w myśl art. 46 § 1 k.k.

O kosztach należało orzec zgodnie z normami powołanymi w punkcie III. wyroku.